

Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság
Bf.29/2010/4. szám

A Magyar Köztársaság nevében !

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Győrött, a 2010. évi október hó 5. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az emberölés büntette miatt vádlott ellen indult büntető ügyben a Veszprém Megyei Bíróság 2010. évi február hó 4. napján kihirdetett 1.B.741/2009/6. számú **ítéletét megváltoztatja, a** kényszergyógyítás elrendelésére vonatkozó rendelkezést mellőzi.

Egyebekben az első fokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által az első fokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

I n d o k o l á s :

A Veszprém Megyei Bíróság Veszprémben, 2010. február 4. napján tartott nyilvános tárgyalás alapján hozott és kihirdetett 1.B.741/2009/6. számú ítéletével vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 166.§ /1/ bekezdésébe ütköző és eszerint büntetendő emberölés büntetében. Ezért 8 év 6 hónap börtönbüntetésre, mellékbüntetésül 6 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Elrendelte a vádlott kényszergyógyítását, rendelkezett a lefoglalt bűnjelekről, kötelezte vádlottat az elsőfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Az ítélet ellen a vádlott és védője enyhítésért jelentettek be fellebbezést.

A Győri Fellebbviteli Főügyészség Bf./200/1-I. számú átiratában és képviselője az ítéltábla nyilvános ülésén az első fokú ítélet helybenhagyását indítványozta. A tényállást, a vádlott bűnösségének megállapítását, a bűncselekmény minősítését a rá vonatkozó jogi indokolással

együtt törvényesnek tartotta. A kiszabott fő - és mellékbüntetés enyhítésével a kényszergyógyítás mellőzésével nem értett egyet, mivel a vádlottra kiszabott büntetés az ügyészi álláspont szerint a cselekmény tárgyi súlyával és a helyesen értékelt bűnösségi körülményekkel arányban áll.

A másodfokú eljárásban tartott nyilvános ülésen a védő a fellebbezést fenntartotta, perbeszédében kiemelte a vádlott megbánását, felindultságát, beismerő vallomását, a sértett közrehatását, a házastársak megromlott élethelyzetét, amelynek folyamánya volt a vádlott alkoholizmusa. Az enyhítő körülmények súlyozottabb és a súlyosító körülmények eltérő értékelésével indítványozta enyhébb tartamú szabadságvesztés kiszabását. Hivatkozott továbbá arra, hogy a bűncselekmény elkövetése óta eltelt időben védencének nem alakultak ki elvonási tünetei, ezért fizikumára figyelemmel nem tartotta indokoltnak kényszergyógyításának elrendelését, indítványozta olyan büntetés-végrehajtási intézet kijelölését, ahol a vádlott dolgozhat.

A vádlott felszólalásában csatlakozott a védője által elmondottakhoz, hangsúlyozta, hogy a felesége betegsége és munkahelyének megszűnése okozta életvitelük megváltozását. A vádbeli alkalommal a felesége ittasan kötözködött vele, emiatt került felindult állapotba.

A védelmi oldalról bejelentett fellebbezések alapján az ítéletábra a Be. 348.§ /1/ bekezdésben írtaknak megfelelően a Veszprém Megyei bíróság ítéletét a megelőző eljárással együtt, teljes terjedelmében bírálta felül ennek eredményeként a fellebbezéseket nem találta alaposnak.

A felülvizsgálat körében megállapította, hogy az első fokú bíróság eljárási hibát nem vétett, az ügyben valamennyi, a hiánytalan tényállás megállapításának alapjául szolgáló bizonyítékot körültekintően és perrendszerűen értékelte. Vizsgálta a vádlott nyomozás során, majd a tárgyaláson tett ténybeli és bűnösségére kiterjedő beismerő vallomását, valamint azt az állítását, hogy a sértettet csak megijeszteni akarta egyetlen nagy erejű szúrásával szemben a sértett nem védekezett.

Az első fokú bíróság a vádlott vallomásának és az orvosszakértők véleményének összevetésével állapította meg, hogy a sértett bal kezének kisujj vonalában a kézhátra áthúzódó, 13-14 mm mélységű sérülést a vádlott egyetlen nagy erejű késszúrással akkor okozta, amikor a halálos szívszúrást leadta, ez ellen a sértett kezének felemelésével védekezett. Az ölési cselekmény többszörös szúrással történt véghezvitelét és a sértett erőteljes védekezését az első fokú bíróság nem látta bizonyítottnak, ezért helytálló mérlegeléssel fogadta el a vádlottnak az egyszeri támadásra vonatkozó védekezését, akinek a vallomására egyébként döntően alapította a tényállást.

A tanúk vallomásaiból rögzítette a tényállásban a házastársak életkörülményeinek megromlását, italozó életmódjukat és rendszeres veszekedéseiket, amelyeket a vádlott is elismert.

További bizonyítékként vette figyelembe az orvos- és pszichológus szakértői véleményeket, a tárgyi bizonyítékokat, a helyszíni szemle jegyzőkönyvét, rendőri jelentéseket, mentőszolgálati dokumentumokat és más okirati bizonyítékokat.

Ezeknek a bizonyítékoknak egyenkénti és összességükben történt értékelésével a vádlott személyiségére és elmeállapotára, elkövetéskori ittasságára és alkoholizmusára, valamint a cselekmény történeti lefolyására vonatkozó ítéleti ténymegállapítások megalapozottan kerültek a tényállásban rögzítésre. Az ítéletben megállapított tényállás hiánytalan, a Be. 351.§ /2/ bekezdésben írt megalapozatlansági hibáktól mentes, ezért a felülbírálat során határozatát az ítéltábla változtatás nélkül erre alapította.

A megalapozott tényállásból okszerűen következtetett az elsőfokú bíróság a vádlott bűnösségére. Az ítéletében helytállóan állapította meg, hogy a vádlott az ölési cselekményt egyenes szándékkal vitte véghez, a cselekmény minősítése a rá vonatkozó jogi indokolással együtt megfelel az anyagi jog szabályainak.

Az élet kioltására alkalmas, 15 cm pengehosszúságú, éles hegyű kés használata, a szúrás iránya, és ereje, valamint tettének elkövetése után annak közlése, hogy megölte a feleségét, mind alátámasztják a vádlottnak azt az aktuális tudattartalmát, amellyel átfogta élettársa halálának bekövetkezését, cselekményének halálos eredményét kívánta. Az ittas vádlott a szintén ittas állapotú sértettel zajló kölcsönös veszekedés közben kiment a szobából az előszobába, majd a konyhába és onnan a magához vett késsel testközélből az ülő helyzetben lévő sértettet nagy erővel, a mellkasba markolatig behatolóan szíven szúrta, amelynek következtében a sértett néhány másodperc alatt elvérzett. Életét a gyors és szakszerű orvosi beavatkozás sem menthette volna meg. Az ölési cselekményt megelőző veszekedés a házastársak között mindennapos volt, a vádlott aktuális túlméretezett indulatát súlyos fokú ittassága és nem a sértett részéről őt ért - a korábbihoz hasonló - sérelem váltotta ki, legfeljebb közrehatott abban.

A vádlott ittassága miatt az első fokú bíróság az objektív adatokból levonható tényekből, közvetlenül a cselekmény után **tanú 6-nak** tett kijelentéséből, miszerint megölte a feleségét, megalapozottan állapította meg, hogy a vádlott tudatában volt tettének következményével, felismerte és kívánta is felesége halálát.

A megyei bíróság a büntetés kiszabása körében a bűnösségi körülményeket hiánytalanul feltárta, és súlyuknak megfelelően mérlegelte. Az általa súlyosító körülményként figyelembe vett, a közeli hozzátartozó sérelmére történt, ittas állapotban való elkövetés, valamint az is, hogy a családi konfliktusokból eredő személy elleni erőszakos bűncselekmények gyakoriak, helytállóan kerültek értékelésre. Az enyhítő körülményként figyelembe vett és a vádlott indulatának

kialakulásában közreható sértetti magatartás kétségtelenül a vádlott javára értékelhető enyhítő körülmény. Azt is helytállóan állapította meg, hogy a vádlott büntetlen előéletének az elkövetett élet elleni bűncselekmény mellett nincs különösebb nyomatéka. Mindezeket a bűnösségi körülményeket az első fokú bíróság a büntetés kiszabásánál helytállóan mérlegelte és a cselekmény jelentős tárgyi súlyát figyelembe véve törvényes büntetést szabott ki. A büntetés további enyhítését megalapozó indokot az ítéltábla nem tárt fel, ezért a törvényi büntetési tételkeret között, annak alsó harmadában megállapított szabadságvesztést a

mellékbüntetéssel együtt szükséges joghátránynak tartotta és az enyhítésre irányuló fellebbezésnek nem adott helyt.

Az alkoholfüggő vádlottal szemben kényszergyógyításának elrendelésére, annak orvosi indokoltságára az alkoholos befolyásoltságnak a bűncselekmény elkövetésében közreható szerepére az első fokú ítélet meghozatalakor törvényesen került sor. Azonban az alkoholisták kényszergyógyítására vonatkozó Btk. 75.§-át a 2009. évi LXXX. törvény 56.§-ának (7) bekezdés b/ pontja hatályon kívül helyezte 2010. május 1. napjával, ezért a másodfokú felülbírálat során ezt a rendelkezést mellőzni kellett. Az ítéletábra e vonatkozásban az első fokú ítéletet megváltoztatta a Be. 372.§ (1) bekezdése alapján.

Az első fokú bíróság ítéletének valamennyi rendelkezése törvényes, erre figyelemmel az ítéletábra az elsőfokú ítéletet egyebekben a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján - indokainál fogva - helybenhagyta.

A Btk. 99.§ (1) bekezdés alapján a vádlott által az első fokú bíróság ítéletének a kihirdetésétől a másodfokon hozott ítélet kihirdetésének napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt az ítéletábra továbbfolyóan a kiszabott szabadságvesztésbe beszámította.

G y ő r , 2010. október 5. napján

Dr .Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke

Dr. Miklós Mária sk.
a tanács tagja, előadó

Dr. Zólyomi Csilla sk.
a tanács tagja

ZÁRADÉK:

Ez az ítélet és a Veszprém Megyei Bíróság 2010. február 4. napján kihirdetett 1.B.741/2009/6. számú ítéletének megváltoztatással nem érintett része a mai napon jogerőre emelkedett és végrehajtható.

G y ő r , 2010. október 5. napján

. Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül: kiadó